

prisregulerende Foranstaltninger: Man var fra alle Sider enig om, at denne Lov, der i sin § 2 giver Kommunerne Adgang til at iværksætte almindelige prisregulerende Foranstaltninger med Tilskud af $\frac{1}{3}$ fra Staten, praktisk talt ikke har stor Betydning, fordi den er overordentlig vanskelig at praktisere, idet det ikke er nemt at afgrænse sig kommunalt med en saadan almindelig prisregulerende Foranstaltning, og ogsaa, fordi det er ret umuligt, naar Kommunerne skal gennemføre den, da at faa Sagen gennemført paa en saadan Maade, at det bliver de rette, der kommer til at bære Udgifterne, dem, som har Evnen til at bære dem. Vi kender fra Skatte-lyene o. s. v., at de, som bedst har Raad til at bære Udgifterne, bor udenfor den Kommune, hvor de har deres Næring, o. s. v., o. s. v. Der var derfor paa dette Møde ubetinget Stemning for, at naar der var Tale om almindelige prisregulerende Foranstaltninger, altsaa Nedsættelse af Priserne paa disse vigtige Livsfornødenheder, burde det ikke være en kommunal Opgave, men en Statsopgave, og netop dette Lovforslag, vi nu behandler, er i sit Indhold, i sin Bygning, ligesom skabt til at danne Grundlag for Gennemførelsen af en saadan almindelig Prisregulering. Jeg vil gerne, at man her skal være klar over, hvilke Ønsker det var, der kom til Orde i den paa Købstadmødet vedtagne Resolution om dette Spørgsmaal vedrørende. Jeg skal ikke trætte med at oplæse den lange Resolution, men skal med Formandens Tilladelse oplæse et Brudstykke, som viser, hvilken Stemning der raadede paa Mødet. I den vedtagne Resolution udtales blandt andet: „Det turde være selvsagt, at Staten i disse Anliggender“ — altsaa med Hensyn til den almindelige Prisregulering — „nødvendigvis maa have Førerskabet for at søge tilvejebragt en retfærdig Ensartethed saavel i Udførelsen som i de nødvendige Midlers Tilvejebringelse. Forhaabentlig vil denne Opfattelse i højere Grad blive grundlæggende ved Gennemførelsen af nye, offentlige Foranstaltninger nævnte Spørgsmaal vedrørende“. Og endelig udtales det bestemte Ønske, at de i Dyrtidslovens § 2 „nævnte prisregulerende Foranstaltninger bringes til Udførelse i videst mulige Omfang for de vigtigere Livsfornødenheder. Kommunerne medvirker ved Lovens Udførelse, men eventuelle offentlige Tilskud udredes af Statskassen“.

Det, jeg i Dag har gjort mig til Talsmand for, er altsaa, at man benytter dette Lovforslag til at gennemføre en mere om-

fattende Prisregulering for de vigtigere Livsfornødenheder, som berøres af dette Lovforslag. Det drejer sig navnlig om Brød og Flæsk og om et Produkt til, som det glæder mig, at Udvalget af 4. April 1917 saa omhyggeligt har taget sig af, nemlig Mælken, Mælkeforsyningen ikke mindst for Byernes Vedkommende vil være et overordentlig vigtigt Spørgsmaal. Hvis den Opfattelse blev raadende indenfor Udvalget og senere her i det høje Ting og i Rigsdagen i det hele, at man vil bruge det foreliggende Lovforslag til Gennemførelse af saadanne almindelige prisregulerende Foranstaltninger, blev der kun Tale om et finansielt Spørgsmaal, nemlig om, hvor meget Statskassen i saa Henseende kunde ofre, og om der muligvis fra Landbrugets Side vilde blive vist Velvillie ved, at Landbrugerne lempede sig lidt med de Krav, de maatte stille, saa at vi kunde faa tilvejebragt en paa dette Omraade i sine Virkninger vidt omfattende Lov til Gavn for hele Landets Befolkning. Hvis en saadan Lov blev gennemført, vilde man komme ud over den Ulempe, som indeholdes i Dyrtidslovens § 2, at mindre forstaaende Flertal i Kommunalbestyrelserne stillede sig i Vejen for Gennemførelsen. Det vil ikke blive Tilfældet i det Øjeblik, Statsmyndigheden tager Sagen i sin Haand.

I denne Forbindelse vil jeg udtale min Tilslutning til det Ønske, som blev udtalt, jeg tror af det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen), om, at Byernes Forsyning med Kød og Flæsk i den kommende Vinter allerede nu blev taget under nærmere Overvejelse, saa at man sikrede sig ved Nedsættelse, som man har gjort her i København. Men man maa i saa Henseende have et Vink fra Ministeriet, thi man ved ikke, i hvor høj Grad det er nødvendigt, og man stiller sig ganske naturligt i saa Henseende afventende. Det er af største Vigtighed, at Kommunerne faar at vide, om det er nødvendigt at skride til en saadan Foranstaltning som Nedsættelse saavel af Kød som af Flæsk. Jeg ved vel, at Kødet ikke bliver saagodt, naar det nedsættes i denne Tid, men det maa vi se bort fra. Naar der i Gaar gentagne Gange blev slaaet til Lyd for, at man skulde bruge mere Kød og delvis erstatte Flæsk med Kød, fik det næsten Udseende af, at der i Befolkningen raadede en Uvillie mod at spise Kød, men jeg kan forsikre, at det er en stor Misforstaaelse. Arbejderne vil med største Fornøjelse spise Kød, og jeg tror ikke, de bliver fornærmede, selv om